

הקדשים, הוא **שש** אמות. ועובי **התא שש**. ומדובר כאן בתא של הצלע התיכונה, שהיתה רחבה **שש**. (7) ועובי **הכותל** של הקיר החיצון של **התא, המש**.

אמר מר זוטרא: מה ששנינו אין היציע נמכר בכלל הבית, **והוא**, מדובר רק באופן דהוי היציע **ארבע אמות**. רק אז הוא אינו נכלל בכלל הבית. אבל אם שטחו של היציע הוא פחות מארבע אמות, הוא אינו חשוב בפני עצמו, ובטל אגב הבית.⁽⁸⁾

אמר ליה רבינא למר זוטרא: לדידך, לשיטתך, **דאמרת עד דהוי היציע לפחות ארבע אמות**, אולם בפחות מזה הוא כן נמכר אגב בית. **אלא מעתה, גבי בור, דתנן**, ששנינו לקמן במשנה [סד א]: המוכר בית, **לא מכר את הבור שבבית, ולא את הדות** [דות הוא כמו בור, אלא שבור הוא חפירה באדמה, ודות הוא בנין על גבי קרקע בצורת בור, עיין איור 3 מ"פירוש חי"], וזאת, **אף על פי שכתב לו עומקא ורומא**. שכתב לו המוכר "בית זה אני מוכר לך, ועומקו ורומו", מכל מקום, לא נכלל בזה בור ודות. ואם כן, לדבריך, **הכי נמי, אי הווי ארבע אמות, אין, אי לא, לא!**

וכי מדובר דוקא כשהבור והדות הם רחבים ארבע אמות, אבל בפחות מכן הם נמכרים

איור 3

בכלל הבית! ? והלא סתם בור אינו רחב ארבע אמות. ודוחק לומר שהמשנה מדברת רק באופן שרחב ארבע אמות.

ודוחה הגמרא: **הכי השתא!**? מהו הדמיון בין זה לזה !?

והרי **התב**, בכור ודות, **הא תשמישתא לחוד**, **והא תשמישתא לחוד**. תשמיש של בית אינו דומה כלל לתשמיש של בור ודות, שהבית עשוי לדירה, והבור עשוי להיות שם מים וכדומה, לפיכך אינו בכלל בית גם אם הוא פחות מארבע אמות.

ואילו **הכא**, ביציע, **אידי ואידי חדא תשמישתא היא**. הבית והיציע שניהם תשמישם שוה, ששניהם עשויין לדירה. ולכן, רק **אי הוי היציע ארבע אמות**, אז הוא **חשיב מקום בפני עצמו, ואי לא, לא חשיב**. ובטל אגב בית.

8. הרא"ש מסתפק האם גם בחדר דוקא אם הוא ארבע אמות אינו מכור, ופחות מזה מכור, או שכיון שאין תשמישו שוה כל כך לבית, דינו כבור ודות שאף על פי שאין בהם ארבע אמות אינם מכורים בכלל בית. ודעת הרמ"ה והנימוק"י ששוה חדר ליציע שצריך שיהא בו ארבע אמות,

נתמעט עביו לו' אמות, וכנגד העליונה נתמעט לה' אמות, וכנגד התקרה של העליונה נתמעט לארבע אמות.

7. או שבבית שני היתה היציע התחתונה רחבה שש, ובבית ראשון שרחבה שבע, והמשנה מדברת על בית שני. עיין תוספות.